

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 05, 2017

Nummer 5, 2017

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:176](#) 07-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:177](#) 07-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:167](#) 07-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:40](#) 07-02-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:124](#) 31-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:120](#) 31-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:114](#) 31-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:121](#) 31-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:116](#) 31-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:61](#) 24-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:71](#) 24-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:72](#) 24-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:62](#) 24-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:70](#) 24-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:67](#) 24-01-2017

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:73](#) 24-01-2017

RECHTSPRAAK

Falende klacht dat de door het hof opgelegde gevangenisstraf niet in overeenstemming was met de LOVS-oriëntatiepunten.

Advocaat-generaal F.W. Bleichrodt heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, teneinde in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel klaagt over de strafmotivering, in het bijzonder over de motivering van de oplegging van een gevangenisstraf.

Ten laste van de verdachte is, kort gezegd, bewezenverklaard dat hij tezamen en in vereniging met anderen in een bedrijfspand heeft ingebroken en een sigarettenautomaat heeft weggenomen.

Hoewel de feitenrechter niet is gebonden aan de LOVS-oriëntatiepunten en de uitleg hiervan aan hem is voorbehouden, kan in gevallen waarin hij die oriëntatiepunten uitlegt en/of toepast in cassatie worden getoetst of die uitleg en toepassing door de rechter begrijpelijk is. Die toetsing heeft echter, de rechterlijke straftoematingsvrijheid in aanmerking genomen alsmede gelet op de aard van die oriëntatiepunten, een beperkt karakter.

Kennelijk heeft het hof de bij de strafoplegging betrokken omstandigheden dat de verdachte tezamen met anderen doelgericht de inbraak heeft gepleegd en dat daarbij aanzienlijke schade is ontstaan, als 'strafvermeerderende factoren' gezien op grond waarvan niet kon worden volstaan met een taakstraf, en een gevangenisstraf passend en geboden was. Dit oordeel is, in het licht van hetgeen onder 3.4.1 is vooropgesteld, niet onbegrijpelijk. Het is ook toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:114

Zaaknummer: 15/04672

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 311 Sr

RECHTSPRAAK

Hoge Raad herhaalt dat een conservatoir beslag ex artikel 94a Sv er niet aan in de weg staat dat een voorwerp verbeurd wordt verklaard.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de vordering tot verbeurdverklaring van een geldbedrag van € 1.463.349,51 heeft afgewezen.

Voor verbeurdverklaring als bedoeld in artikel 33a Sr is niet nodig dat op de voet van artikel 94 Sv beslag is gelegd op het voorwerp waarvan de verbeurdverklaring wordt uitgesproken. Ingevolge artikel 34 Sr zal in zo'n geval het voorwerp moeten worden uitgeleverd of de geschatte waarde daarvan moeten worden betaald. Voor uitlevering zal de verdachte, indien op hetzelfde voorwerp een ander dan het in artikel 94 Sv vermelde beslag is gelegd, afhankelijk zijn van de medewerking van de beslaglegger. Een conservatoir beslag als bedoeld in artikel 94a Sv staat derhalve niet eraan in de weg dat een voorwerp wordt verbeurd verklaard. Een andersluidende opvatting zou ook tot het onaanvaardbare resultaat leiden dat de strafrechter door een beslaglegger in zijn sanctiemogelijkheden wordt beperkt (vgl. HR 22 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3689, NJ 2016/62).

Het oordeel van het hof zoals weergegeven onder 3.2, is derhalve onjuist.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, de beslissingen omtrent de in beslag genomen voorwerpen daaronder begrepen, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag en verwerpt de beroepen voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:116

Zaaknummer: 15/03730

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en V. van den Brink

Advocaten: M.E. van der Werf

Wetsartikelen: 33a Sr en 94 Sv

RECHTSPRAAK

Falende klachten met betrekking tot getuigenverzoeken.

Het middel klaagt allereerst dat het hof heeft verzuimd te beslissen op een op de terechtzitting van 21 april 2015 door de verdediging gedaan voorwaardelijk verzoek tot het horen van [betrokkene 2], [betrokkene 6] en [betrokkene 7] als getuigen.

Het hof heeft de behandeling van de zaak voortgezet op 12 januari 2016. Uit het van die terechtzitting opgemaakte proces-verbaal blijkt niet dat de raadsvrouw aldaar het eerder gedane voorwaardelijk verzoek tot het horen van [betrokkene 2] als getuige aan de orde heeft gesteld.

Het hof is tot de onder 2.1 vermelde bewezenverklaring gekomen. De bestreden uitspraak houdt geen beslissing in op het ter terechtzitting van 21 april 2015 voorwaardelijk gedane verzoek om [betrokkene 2] als getuige te horen.

Blijkens hetgeen onder 3.2.3 is weergegeven, heeft de raadsvrouw van de verdachte op de terechtzitting van 4 november 2015 aangevoerd dat zij zich aansluit bij de verzoeken van de raadsman in de zaak van de medeverdachte om [betrokkene 6] en [betrokkene 7] als getuige te (doen) horen en dat '[i]ndien de zaak toch moet worden aangehouden om [betrokkene 5] als getuige te horen, [zij dan] ook als getuige [kunnen] worden gehoord' omdat het 'zonde [zou] zijn als na het verhoor van [betrokkene 5] blijkt dat nieuwe getuigenverhoren nodig zijn'. Gelet hierop en in aanmerking genomen het procesverloop in hoger beroep heeft het hof kennelijk en niet onbegrijpelijk geoordeeld dat de raadsvrouw het op de terechtzitting van 21 april 2015 gedane voorwaardelijk verzoek om [betrokkene 2] als getuige te horen, niet heeft gehandhaafd.

De klacht dat het hof heeft verzuimd te beslissen op het verzoek [betrokkene 2] te horen als getuige faalt.

De klacht dat het hof heeft verzuimd te beslissen op het verzoek [betrokkene 6] en [betrokkene 7] te horen als getuige, faalt eveneens. Deze klacht berust op een verkeerde lezing van de bestreden uitspraak. Het hof heeft immers, gelet op hetgeen de raadsvrouw op de terechtzitting van 4 november 2015 heeft aangevoerd, kennelijk en niet onbegrijpelijk

geoordeeld dat de raadvrouw het ter terechtzitting van 21 april 2015 gedane voorwaardelijk verzoek om voornoemde personen als getuige te horen heeft omgezet in een onvoorwaardelijk verzoek en heeft op dat verzoek beslist.

Het middel klaagt voorts over de afwijzing van voormeld verzoek. Het hof heeft dat verzoek afgewezen op de grond dat de noodzakelijkheid van het verzoek hem niet is gebleken. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk gelet op hetgeen door de raadvrouw aan het verzoek ten grondslag is gelegd. De klacht faalt.

Het middel klaagt daarnaast dat het hof ten onrechte, want in strijd met artikel 6 EVRM, de verklaring van [betrokkene 5] tot het bewijs heeft gebezigd zonder dat de verdediging hem als getuige heeft kunnen (doen) horen.

Bij de beoordeling van de klacht moet worden vooropgesteld dat – gelijk het hof reeds heeft overwogen – ook indien de verdediging niet in enig stadium van het geding de gelegenheid heeft gehad een persoon die een verklaring tegenover de politie heeft afgelegd te (doen) ondervragen, artikel 6 EVRM aan het gebruik tot het bewijs van het proces-verbaal van de politie met een dergelijke verklaring niet in de weg staat, als de betrokkenheid van de verdachte bij het hem ten laste gelegde feit in voldoende mate steun vindt in andere bewijsmiddelen en dit steunbewijs betrekking heeft op die onderdelen van diens verklaring die door de verdachte zijn betwist.

In de door het hof gebezigde bewijsmiddelen – in het bijzonder de verklaringen van [betrokkene 1] (bewijsmiddelen 1, 3 en 7) – is voldoende steun in de onder 3.6.2 bedoelde zin te vinden voor de betrokkenheid van de verdachte bij het hem ten laste gelegde. Voor zover het middel daarover klaagt, faalt het.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:124

Zaaknummer: 16/01812

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 311 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende klacht dat de rechtbank ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd het klaagschrift, dat strekt tot opheffing van de op banktegoeden ten name van de klager gelegde conservatoire beslagen, ongegrond heeft verklaard.

De middelen, die zich lenen voor gezamenlijke bespreking, klagen dat de rechtbank ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd het klaagschrift, dat strekt tot opheffing van de op banktegoeden ten name van de klager gelegde conservatoire beslagen, ongegrond heeft verklaard.

In cassatie kan ervan worden uitgegaan dat op banktegoeden ten name van de klager op de voet van artikel 94a Sv beslag is gelegd tot bewaring van het recht tot verhaal van een op [betrokkene 1], de zoon van de klager, op te leggen betalingsverplichting ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel. Het gaat in het onderhavige geval om de vraag of voldaan is aan de in artikel 94a lid 4 Sv gestelde eisen. Het namens de klager ingediende klaagschrift strekt tot opheffing van de beslagen. Daartoe is aangevoerd dat de banktegoeden een legale herkomst hebben en niet afkomstig zijn van de zoon van de klager.

De rechtbank heeft blijkens de hiervoor weergegeven overwegingen geoordeeld dat 'voldoende aanwijzingen bestaan voor het vermoeden dat de geldbedragen op de drie onderhavige bankrekeningen van klager afkomstig zijn van [betrokkene 1], en dat die gelden op die rekeningen zijn gestort of anderszins bijgeschreven om verhaal ter zake een (mogelijk) op te leggen geldboete of ontnemingsbedrag te bemoeilijken of te verhinderen terwijl klager wist of redelijkerwijze kon vermoeden dat de gelden met dit doel op zijn rekeningen zijn gestort'. Dat oordeel behoeft nadere motivering, nu uit de door de rechtbank in aanmerking genomen omstandigheid dat jegens de klager verdenking bestaat van witwassen en dat zijn uitgaven in de periode van 1 januari 2010 tot 16 juli 2015 niet worden gedekt door inkomsten die als legaal traceerbaar zijn, niet zonder meer volgt dat voldoende aanwijzingen bestaan voor het vermoeden dat op de bankrekeningen van de klager geldbedragen zijn gestort of bijgeschreven die afkomstig zijn van de zoon van de klager en dat dit is geschied met het kennelijke doel het uitwinnen van het geld onder de zoon van de klager te bemoeilijken of te

verhinderen.

De middelen zijn terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Gelderland, zittingsplaats Zutphen, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:121

Zaaknummer: 16/02018

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en V. van den Brink

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Falende klachten met betrekking tot getuigenverzoeken.

Het middel klaagt allereerst dat het hof heeft verzuimd te beslissen op een op de terechtzitting van 21 april 2015 door de verdediging gedaan voorwaardelijk verzoek tot het horen van [betrokkene 2], [betrokkene 6] en [betrokkene 7] als getuigen.

Het hof heeft de behandeling van de zaak voortgezet op 12 januari 2016. Uit het van die terechtzitting opgemaakte proces-verbaal blijkt niet dat de raadsman aldaar het eerder gedane voorwaardelijk verzoek tot het horen van [betrokkene 2] als getuige aan de orde heeft gesteld.

Het hof is tot de onder 2.1 vermelde bewezenverklaring gekomen. De bestreden uitspraak houdt geen beslissing in op het ter terechtzitting van 21 april 2015 voorwaardelijk gedane verzoek om [betrokkene 2] als getuige te horen.

Blijkens hetgeen onder 3.2.3 is weergegeven, heeft de raadsman van de verdachte op de terechtzitting van 4 november 2015 verklaard dat hij een onvoorwaardelijk verzoek doet om [betrokkene 6] en [betrokkene 7] als getuige te (doen) horen en dat '[d]aardoor het dossier [wordt] gecomplementeerd'. Gelet hierop en in aanmerking genomen het procesverloop in hoger beroep heeft het hof kennelijk en niet onbegrijpelijk geoordeeld dat de raadsman het op de terechtzitting van 21 april 2015 gedane voorwaardelijk verzoek om [betrokkene 2] als getuige te horen, niet heeft gehandhaafd.

De klacht dat het hof heeft verzuimd te beslissen op het verzoek [betrokkene 2] te horen als getuige faalt.

De klacht dat het hof heeft verzuimd te beslissen op het verzoek [betrokkene 6] en [betrokkene 7] te horen als getuige, faalt eveneens. Deze klacht berust op een verkeerde lezing van de bestreden uitspraak. Het hof heeft immers, gelet op hetgeen de raadsman op de terechtzitting van 4 november 2015 heeft aangevoerd, kennelijk en niet onbegrijpelijk geoordeeld dat de raadsman het ter terechtzitting van 21 april 2015 gedane voorwaardelijk verzoek om voornoemde personen als getuige te horen heeft omgezet in een onvoorwaardelijk verzoek en heeft op dat verzoek beslist.

Het middel klaagt voorts over de afwijzing van voormeld verzoek. Het hof heeft dat verzoek afgewezen op de grond dat de noodzakelijkheid van het verzoek hem niet is gebleken. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk gelet op hetgeen door de raadsman aan het verzoek ten grondslag is gelegd. De klacht faalt.

Het middel klaagt daarnaast dat het hof ten onrechte, want in strijd met artikel 6 EVRM, de verklaring van [betrokkene 5] tot het bewijs heeft gebezigd zonder dat de verdediging hem als getuige heeft kunnen (doen) horen.

Bij de beoordeling van de klacht moet worden vooropgesteld dat – gelijk het hof reeds heeft overwogen – ook indien de verdediging niet in enig stadium van het geding de gelegenheid heeft gehad een persoon die een verklaring tegenover de politie heeft afgelegd te (doen) ondervragen, artikel 6 EVRM aan het gebruik tot het bewijs van het proces-verbaal van de politie met een dergelijke verklaring niet in de weg staat, als de betrokkenheid van de verdachte bij het hem ten laste gelegde feit in voldoende mate steun vindt in andere bewijsmiddelen en dit steunbewijs betrekking heeft op die onderdelen van diens verklaring die door de verdachte zijn betwist.

In de door het hof gebezigde bewijsmiddelen – in het bijzonder de verklaringen van [betrokkene 1] (bewijsmiddelen 1, 3 en 7) – is voldoende steun in de onder 3.6.2 bedoelde zin te vinden voor de betrokkenheid van de verdachte bij het hem ten laste gelegde. Voor zover het middel daarover klaagt, faalt het.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 31-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:120

Zaaknummer: 16/01809

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 315 Sv

RECHTSPRAAK

Nietigheid beschikking wegens verzuim om proces-verbaal op te maken als bedoeld in artikel 25 lid 1 Sv.

Het middel behelst onder meer de klacht dat het onderzoek door de raadkamer en de naar aanleiding daarvan gegeven beschikking nietig zijn, aangezien geen proces-verbaal van dat onderzoek is opgemaakt.

Volgens artikel 25 lid 1 Sv moet van het onderzoek door de raadkamer door de griffier een proces-verbaal worden opgemaakt met daarin de zakelijke inhoud van de afgelegde verklaringen en hetgeen verder bij dat onderzoek is voorgevallen. Deze bepaling bevat tevens voorschriften over de inrichting, vaststelling en ondertekening van dat proces-verbaal en de voeging ervan bij de processtukken.

De raadvrouw heeft op de voet van artikel IV lid 3 van het Procesreglement Strafkamer Hoge Raad verzocht om toezending van het proces-verbaal van het onderzoek in raadkamer. Bij de aan de Hoge Raad toegezonden stukken bevindt zich een brief van het hof. Op grond van de inhoud van deze brief moet worden aangenomen dat is verzuimd een proces-verbaal op te maken. Dit verzuim heeft betrekking op een zo wezenlijke vorm van de raadkamerprocedure dat het nietigheid van het onderzoek en van de naar aanleiding daarvan gegeven beschikking meebrengt.

De klacht slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:73

Zaaknummer: 10/04367

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: K.K. Hansen Löve

Wetsartikelen: 25 Sv

RECHTSPRAAK

Gelet op het geldende recht ten tijde van het bewezenverklaarde, kan de vordering van de benadeelde partij dat bedrag niet te boven gaan.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de vordering van de benadeelde partij heeft toegewezen voor zover die toewijzing het bedrag van € 680,67 te boven gaat.

Het hof heeft de verdachte veroordeeld ter zake van ‘vleselijke gemeenschap hebben met een meisje beneden de leeftijd van twaalf jaren’ gepleegd in de periode van 25 april 1985 tot en met 24 april 1990. Voorts heeft het hof de vordering van de benadeelde partij ([betrokkene 1], het slachtoffer van het desbetreffende feit) toegewezen tot een bedrag van € 10.100.

Het hof heeft kennelijk toepassing gegeven aan artikel 51f lid 1 Sv dat degene die rechtstreeks schade heeft geleden door een strafbaar feit de mogelijkheid biedt zich als benadeelde partij te voegen in het strafproces met een vordering tot vergoeding van die schade. De hoogte van de vordering van de benadeelde partij is niet aan een wettelijk maximum gebonden. De voormelde bepaling is ingevoerd bij de Wet van 17 december 2009 tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering, het Wetboek van Strafrecht en de Wet schadefonds geweldsmisdrijven ter versterking van de positie van het slachtoffer in het strafproces (*Stb.* 2010, 1) en is in werking getreden op 1 januari 2011.

Artikel 51f lid 1 Sv is gelijklopend aan artikel 51a lid 1 (oud) Sv. Deze bepaling is in het (toenmalige) arrondissement 's-Hertogenbosch, waar de zaak in eerste aanleg is berecht, in werking getreden op 1 april 1993 (Besluit van 27 januari 1993, *Stb.* 1993, 71).

In aanmerking genomen dat het bewezenverklaarde feit waarvoor de verdachte is veroordeeld, is begaan vóór 1 april 1993, kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven voor zover daarbij de vordering van de beledigde partij ([betrokkene 1]) is toegewezen tot een bedrag van meer dan € 680,67 (*f* 1.500) zijnde het toentertijd ingevolge artikel 56 (oud) RO ten hoogste toegestane bedrag van de door de beledigde partij te vorderen schadevergoeding (vgl. HR 7 mei 2002, ECLI:NL:HR:2002:AE0537, *NJ* 2002/390).

Het middel is terecht voorgesteld.

Gelet op het vorenstaande zal de Hoge Raad de bestreden uitspraak vernietigen voor zover het toegewezen bedrag van de vordering van de beledigde partij het bedrag van € 680,67 te boven gaat. Voorts zal de Hoge Raad de beledigde partij voor het meerdere niet-ontvankelijk verklaren in haar vordering.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend voor zover daarbij de vordering van de beledigde partij is toegewezen tot een hoger bedrag dan € 680,67, verklaart de beledigde partij niet-ontvankelijk in haar vordering voor zover deze een bedrag van € 680,67 te boven gaat en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:67

Zaaknummer: 15/02234

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: H. Bakker

Wetsartikelen: 51f Sv

RECHTSPRAAK

Falende klachten nu de verdediging ten onrechte tot uitgangspunt heeft genomen dat het hof kennelijk heeft vastgesteld dat een groot gedeelte van de aangetroffen geldbedragen van legale herkomst zou zijn.

Het eerste middel klaagt dat uit de bewijsvoering van het hof niet kan volgen dat de in de bewezenverklaring genoemde geldbedragen geheel uit enig misdrijf afkomstig waren. Het tweede middel klaagt over de verbeurdverklaring van voornoemde geldbedragen. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De middelen nemen tot uitgangspunt dat het hof heeft 'vastgesteld' dat een gedeelte groot \$ 96.480 van de in de woning van de verdachte aangetroffen geldbedragen van \$ 120.460 en € 68.050 een legale herkomst heeft. Dat uitgangspunt berust op een onjuiste lezing van de overwegingen van het hof. De middelen missen dus feitelijke grondslag, zodat deze niet tot cassatie kunnen leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:70

Zaaknummer: 15/04366

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: C. Reijntjes-Wendenburg

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft het bestanddeel ‘zich door middel van een geautomatiseerd werk of met gebruikmaking van een communicatiedienst de toegang daartoe verschaft’ in artikel 240b Sr te beperkt uitgelegd.

Het middel klaagt over de door het hof gegeven vrijspraak van het onder 2 ten laste gelegde.

Met ingang van 1 januari 2010 is artikel 240b Sr verruimd en is in dit artikel – naast onder meer het bezit van, kort gezegd, kinderporno – het zich door middel van een geautomatiseerd werk of met gebruikmaking van een communicatiedienst de toegang verschaffen tot kinderporno strafbaar gesteld. Blijkens de hiervoor weergegeven totstandkomingsgeschiedenis is met die wijziging van artikel 240b Sr beoogd strafbaarstelling mede toe te snijden op gevallen waarin sprake is van het door middel van een geautomatiseerd werk of met gebruikmaking van een communicatiedienst kunnen beschikken over en kunnen bekijken van kinderporno, zonder dat tevens sprake is van ‘bezit’ als bedoeld in artikel 240b Sr omdat het kinderpornografische materiaal niet door de betrokkene wordt opgeslagen. Het enkele bekijken van kinderporno is door de wetgever evenwel niet strafbaar gesteld.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat sprake is van ‘zich toegang verschaffen’ als de verdachte een gedraging verricht die is gericht op het verkrijgen van toegang tot kinderporno, bijvoorbeeld door het bezoeken van kinderpornografische websites. Het opzet van de verdachte dient, al dan niet in voorwaardelijke vorm, te zijn gericht op het verkrijgen van die toegang.

In de onder 2.2.2 weergegeven overweging ligt als oordeel van het hof besloten dat voor bewezenverklaring van het bestanddeel ‘zich door middel van een geautomatiseerd werk of met gebruikmaking van een communicatiedienst de toegang daartoe verschaft’ uit de bewijsmiddelen moet blijken dat gebruik is gemaakt van technologische middelen zoals ‘versleuteling of een besloten computernetwerk’. Dat oordeel getuigt – gelet op de onder 2.3 weergegeven totstandkomingsgeschiedenis – van een te beperkte en dus onjuiste uitleg van artikel 240b lid 1 Sr.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het onder 2 ten laste gelegde en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:167

Zaaknummer: 15/04136

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.F. Faase en M.J. Borgers

Wetsartikelen: 24ob Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat ‘gebruik’ in artikel 138a Sr beperkter moet worden uitgelegd dan ‘gebruik’ in artikel 138 Sr, zodat eerder sprake is van ‘beëindigd gebruik’ vindt geen steun in de wet, maar hoeft niet tot cassatie te leiden.

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat het gebruik van het gebouw aan de Vechtstraat 7 was beëindigd, getuigt van een onjuiste rechtsopvatting, althans onvoldoende is gemotiveerd.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 138a lid 1 Sr. Daarom moet de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende uitdrukking ‘waarvan het gebruik door de rechthebbende was beëindigd’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in die bepaling.

Het oordeel van het hof dat ‘gebruik’ in artikel 138a Sr beperkter moet worden uitgelegd dan ‘gebruik’ in artikel 138 Sr, zodat eerder sprake is van ‘beëindigd gebruik’ vindt geen steun in de wet. In zoverre geeft het oordeel van het hof daarom blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Tot cassatie behoeft dit evenwel niet te leiden in verband met het volgende.

Of sprake is van ‘beëindigd gebruik’ is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. Het hof heeft blijkens zijn onder 2.3 weergegeven overweging geoordeeld dat het gebruik van het gekraakte gedeelte van het gebouw aan de Vechtstraat 7 te Amsterdam was beëindigd voordat door Amstelvecht was begonnen met de onderhoudswerkzaamheden aan de buitenkant van het pand en dat het uitvoeren van die onderhoudswerkzaamheden niet betekent dat Amstelvecht het pand in gebruik heeft genomen. Het gebruik van het pand was naar het oordeel van het hof reeds daarvoor beëindigd en beëindigd gebleven. Aldus heeft het hof kennelijk de feitelijke situatie beslissend geacht. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk, verweven als het is met de aan het hof als feitenrechter voorbehouden weging en waardering van de omstandigheden van het geval.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:177

Zaaknummer: 15/04623

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en V. van den Brink

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 138a Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat ‘gebruik’ in artikel 138a Sr beperkter moet worden uitgelegd dan ‘gebruik’ in artikel 138 Sr, zodat eerder sprake is van ‘beëindigd gebruik’ vindt geen steun in de wet, maar hoeft niet tot cassatie te leiden.

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat het gebruik van het gebouw aan de Vechtstraat 7 was beëindigd, getuigt van een onjuiste rechtsopvatting, althans onvoldoende is gemotiveerd.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 138a lid 1 Sr. Daarom moet de in de tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende uitdrukking ‘waarvan het gebruik door de rechthebbende was beëindigd’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in die bepaling.

Het oordeel van het hof dat ‘gebruik’ in artikel 138a Sr beperkter moet worden uitgelegd dan ‘gebruik’ in artikel 138 Sr, zodat eerder sprake is van ‘beëindigd gebruik’ vindt geen steun in de wet. In zoverre geeft het oordeel van het hof daarom blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Tot cassatie behoeft dit evenwel niet te leiden in verband met het volgende.

Of sprake is van ‘beëindigd gebruik’ is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. Het hof heeft blijkens zijn onder 2.3 weergegeven overweging geoordeeld dat het gebruik van het gekraakte gedeelte van het gebouw aan de Vechtstraat 7 te Amsterdam was beëindigd voordat door Amstelvecht was begonnen met de onderhoudswerkzaamheden aan de buitenkant van het pand en dat het uitvoeren van die onderhoudswerkzaamheden niet betekent dat Amstelvecht het pand in gebruik heeft genomen. Het gebruik van het pand was naar het oordeel van het hof reeds daarvoor beëindigd en beëindigd gebleven. Aldus heeft het hof kennelijk de feitelijke situatie beslissend geacht. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk, verweven als het is met de aan het hof als feitenrechter voorbehouden weging en waardering van de omstandigheden van het geval.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:176

Zaaknummer: 15/04622

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en V. van den Brink

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 138a Sr

RECHTSPRAAK

Heeft het hof toereikend gemotiveerd dat verdachte niet aan de inspanningsverplichting van artikel 4 lid 1 Vw 2000 heeft voldaan?

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat deze op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat Schiphol mede als plaats van het delict kan worden beschouwd, blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting, althans onvoldoende met redenen is omkleed.

Het hof heeft aan zijn oordeel dat Schiphol mede als plaats van het delict kan worden beschouwd ten grondslag gelegd dat de verdachte wordt verweten dat door haar tussenkomst een vreemdeling, genaamd [betrokkene 1], zonder benodigd visum – in de bewoordingen van artikel 4 lid 1 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) – ‘binnen het grondgebied van Nederland werd gebracht’. De in het oordeel van het hof besloten liggende opvatting dat in het onderhavige geval de plaats van het delict mede daar gesitueerd kan worden waar het ten laste gelegde gevolg intreedt, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

Opmerking verdient nog dat het in de toelichting op het middel gedane beroep op artikel 4 lid 5 Vw 2000 dit niet anders maakt, omdat die bepaling het vestigen van rechtsmacht betreft en geen betrekking heeft op het bepalen van de plaats van het delict.

Het middel klaagt dat het hof het verweer dat de verdachte moet worden ontslagen van alle rechtsvervolging wegens afwezigheid van alle schuld ten onrechte, althans onbegrijpelijk gemotiveerd heeft verworpen.

Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat de totstandkomingsgeschiedenis van en de rechtspraak met betrekking tot artikel 6 lid 2 Vreemdelingenwet – de voorganger van het huidige artikel 4 lid 1 Vw 2000 – hun belang niet

hebben verloren. Uit die totstandkomingsgeschiedenis en rechtspraak volgt dat de thans in artikel 4 lid 1 Vw 2000 vervatte zorgplicht aan de vervoerder een inspanningsverplichting oplegt. Ook volgt daaruit dat de wetgever ervan is uitgegaan dat voor een veroordeling ter zake van de niet-naleving van de in artikel 4 lid 1 Vw 2000 vervatte zorgplicht nalatigheid van de vervoerder vereist is. Die nalatigheid mag als aanwezig worden verondersteld wanneer door tussenkomst van een vervoerder een vreemdeling onjuist gedocumenteerd, dat wil zeggen zonder het vereiste visum, Nederland wordt binnengebracht, tenzij bijzondere omstandigheden tot een ander oordeel leiden (vgl. HR 11 juli 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA6456, *NJ* 2002/373, r.o. 3.4 en 4.7).

Het door de verdediging gevoerde verweer, dat is aangeduid als een beroep op afwezigheid van alle schuld in de vorm dat in dit geval door de verdachte de maximaal van haar te vergen zorg in acht is genomen, strekt klaarblijkelijk ertoe te betogen dat de verdachte aan haar inspanningsverplichting als bedoeld in artikel 4 lid 1 Vw 2000 heeft voldaan. Zo gezien is er, gelet op de omstandigheid dat het niet voldoen aan deze inspanningsverplichting aan de verdachte is ten laste gelegd, sprake van een bewijsverweer.

Het hof heeft geoordeeld dat uit het onderzoek ter terechtzitting is gebleken dat de verdachte grote inspanningen heeft verricht om te voldoen aan de op haar rustende zorgplicht om overtreding van artikel 4 lid 1 Vw 2000 te voorkomen, maar deze inspanningen onvoldoende zijn geweest omdat het feit relatief eenvoudig was te ondervangen nu in het paspoort van de betrokken vreemdeling geen enkel (Schengen)visum was aangebracht.

De onder 3 weergegeven Vreemdelingencirculaire 2000 (A) houdt in paragraaf A1/9 onder meer in dat van een vervoerder mag worden verwacht dat deze ten minste controleert of het aangeboden document voor grensoverschrijding voorzien is van de benodigde visa. Het hof heeft vastgesteld dat in het paspoort van de betrokken vreemdeling geen enkel (Schengen)visum was aangebracht. Naar aanleiding van die vaststelling heeft het hof overwogen – hetgeen niet onbegrijpelijk is – dat het onderhavige feit relatief eenvoudig was te ondervangen. Het op het voorgaande gegronde kennelijke oordeel van het hof dat niet is gebleken van bijzondere omstandigheden in de hiervoor onder 5.3 bedoelde zin en dat de verdachte derhalve niet de nodige maatregelen heeft genomen, als bedoeld in artikel 4 lid 1 Vw 2000, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het kennelijke achterwege blijven van controle op de aanwezigheid van enig visum als van een zo essentiële aard kan worden gezien dat in een eenvoudig geval als het onderhavige reeds daarom van het niet-voldoen aan de zorgplicht en van nalatigheid in de hiervoor onder 5.3 bedoelde zin kan worden gesproken.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-02-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:40

Zaaknummer: 15/03573

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend, E.F. Faase en M.J. Borgers

Advocaten: P.M. van Russen Groen

Wetsartikelen: 4 Vw 2000

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht dat uit gebezigde bewijsvoering niet zonder meer kan worden afgeleid dat verdachte en zijn medeverdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van sieraden redelijkerwijs moesten vermoeden dat het door misdrijf verkregen goederen betrof.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring van het onder 3 ten laste gelegde.

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte en zijn medeverdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de in de bewezenverklaring genoemde sieraden redelijkerwijs moesten vermoeden dat het door misdrijf verkregen goederen betrof, niet zonder meer kan worden afgeleid uit de gebezigde bewijsvoering, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 3 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:62

Zaaknummer: 15/03185

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: P.M. Rombouts

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Slagende motiveringsklacht door het OM in beklagprocedure.

Het middel is gericht tegen de gegrondverklaring van het beklag en klaagt onder meer dat de rechtbank bij de beoordeling daarvan de toepasselijke maatstaf heeft miskend.

Het onderzoek in raadkamer naar aanleiding van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv draagt een summier karakter. Dat betekent dat van de rechter niet kan worden gevergd ten gronde in de mogelijke uitkomst van een nog te voeren hoofdzaak of ontnemingsprocedure te treden. Het onderzoek in raadkamer kan zich wel uitstrekken tot vragen met betrekking tot de rechtmatigheid van het beslag zelf, waarmee wordt gedoeld op de formaliteiten waaraan een inbeslagneming moet voldoen (vgl. HR 12 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BV3004, *NJ* 2013/505).

De rechtbank heeft terecht overwogen dat zij de grondslag van het beslag dient te beoordelen. Ook hetgeen de raadsman van de klagster bij de behandeling van het klaagschrift heeft aangevoerd, noopte tot een nader onderzoek daaromtrent. Het oordeel van de rechtbank dat het beklag gegrond moet worden verklaard berust slechts erop dat de onderliggende beslagstukken als gevolg van een omissie van de officier van justitie zich niet in het raadkamerdossier bevinden. Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk, in aanmerking genomen dat de rechtbank heeft nagelaten te motiveren waarom aan het verzoek van de officier van justitie de behandeling van de zaak aan te houden teneinde het dossier te completeren geen gevolg kon worden gegeven. Voor zover het middel daarover klaagt is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Limburg, zittingsplaats Maastricht, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:72

Zaaknummer: 15/05863

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de rechtbank dat op grond van artikel 552a Sv niet kan worden geklaagd over de kennisneming of het gebruik van uitgelezen gegevens die in de onder klager in beslag genomen telefoons waren opgeslagen, en dat het beklag in zoverre niet-ontvankelijk moet worden verklaard, is niet zonder meer begrijpelijk.

Advocaat-generaal W.H. Vellinga heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt over de niet-ontvankelijkverklaring door de rechtbank van het beklag voor zover dat is gericht tegen de kennisneming of het gebruik van de '(waarschijnlijk) uitgelezen' gegevens die in de onder de klager in beslag genomen telefoons waren opgeslagen.

Blijkens haar onder 2.2 weergegeven overwegingen heeft de rechtbank geoordeeld dat op grond van artikel 552a Sv niet kan worden geklaagd over de kennisneming of het gebruik van uitgelezen gegevens die in de onder de klager in beslag genomen telefoons waren opgeslagen, en dat het beklag dan ook in zoverre niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Artikel 552a lid 1 Sv voorziet evenwel in het doen van beklag over de kennisneming of het gebruik van gegevens, opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een geautomatiseerd werk en vastgelegd bij een onderzoek in zodanig werk. Anders dan de rechtbank heeft overwogen leidt HR 9 oktober 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX5510, NJ 2012/598 niet tot een ander oordeel aangezien het in die zaak ging om de inbeslagneming van externe harde schijven en het klaagschrift strekte tot vernietiging van de gegevens die op die harde schijven waren opgeslagen. In die zaak was dus geen sprake van gegevens die waren vastgelegd 'bij een onderzoek in zodanig werk'. In het licht van het vorenoverwogene is voormeld oordeel van de rechtbank niet zonder meer begrijpelijk. De Hoge Raad heeft daarbij mede in aanmerking genomen dat de rechtbank zich niet heeft uitgelaten over de (technische) aard van de telefoons en evenmin over de vraag of daadwerkelijk is kennisgenomen of gebruik gemaakt van uitgelezen gegevens die in de telefoons waren opgeslagen en die zijn vastgelegd bij een onderzoek daarin.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:71

Zaaknummer: 15/05060

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.F. Faase en M.J. Borgers

Advocaten: M.E. van der Werf

Wetsartikelen: 552a Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klacht met betrekking tot uitdrukkelijk onderbouwd standpunt als in artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv en een slagende bewijsklacht omtrent de bewezenverklaring van schuldheiling.

Het middel klaagt onder meer dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt inzake het onder 1 bewezenverklaarde medeplegen van witwassen van een geldbedrag van € 108.885,22, voor zover dit bedrag betrekking heeft op de aankoop van een chalet en de kosten van levensonderhoud.

Hetgeen aldus door de raadsman ter terechtzitting in hoger beroep naar voren is gebracht met betrekking tot het bewezenverklaarde bedrag van € 108.885,22, kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan als een standpunt dat duidelijk, door argumenten geschraagd en voorzien van een ondubbelzinnige conclusie ten overstaan van het hof naar voren is gebracht. Het hof is in zijn arrest van dit uitdrukkelijk onderbouwde standpunt afgeweken maar heeft, in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen opgegeven die daartoe hebben geleid, terwijl die redenen ook niet in voldoende mate blijken uit de onder 2.2.2 en 2.2.3 weergegeven bewijsmotivering. Dat verzuim heeft ingevolge artikel 359 lid 8 Sv nietigheid tot gevolg.

In zoverre slaagt het middel.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring van het onder 3 ten laste gelegde.

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte en haar medeverdachte ten tijde van het voorhanden krijgen van de in de bewezenverklaring genoemde sieraden redelijkerwijs moesten vermoeden dat het door misdrijf verkregen goederen betrof, niet zonder meer kan worden afgeleid uit de gebezigde bewijsvoering, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 en 3 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 24-01-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:61

Zaaknummer: 15/03183

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: P.M. Rombouts

Wetsartikelen: 42obis Sr